

Tamási Lajos :

* PIROS VÉR A PESTI UTCÁN.

Megyünk, valami láthatatlan
áramlás szívünket befutja,
akadozva száll még az ének,
de már mienk a pesti utca.

Nincs más teendő : ez maradt,
csak ez maradt már menedékül,
valami szálló ragyogás kél,
valami szent lobogás készül.

Zászlóink föl, ujjongva csapnak,
kiborulnak a széles utra,
selyem-színei kidagadnak :
ismét mienk a pesti utca !

Ismét mienk a bátor ének,
parancsolatlan tiszta szívvel,
s afegyverek szemünkbe néznek :
kire lövetsz, belügyminiszter ?

Piros a vér a pesti utcán,
munkások, ifjak vére ez,
piros a vér a pesti utcán,
belügyminiszter, kit lövetsz ?

Kire lövettek összebujva
ti, megbukott miniszterek ?
Sem az ÁVH, sem a tankok
titeket meg nem mentenek.

S a nép nevében, aki fegyvert
vertél szívünkre, merre futsz,
vérs volt a kezéd már régen
Gerő Ernő, csak ölni tudsz ?

...Piros a vér a pesti utcán,
Esz esik és elveri,
Mossa a vért, de megmaradnak
a pesti utca kövein.

Piros a vér a pesti utcán,
munkások - ifjak vére folyt,
- a háromszin-lobogók mellé
tegyetek ki gyászlobogót.

A háromszin-lobogók mellé
tegyetek három esküvést :
sírásból egynek tiszta könnyet,
s a zsarnokság gyűlöletét,

s fogadalmat : te kicsi ország,
el ne felejtse, aki él,
hogy úgy született a szabadság,
hogy pesti utcán hullt a vér.

1956. október. 31.